DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. oktober 2008 *

I sag C-404/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Fővárosi Bíróság (Ungarn) ved afgørelse af 6. juli 2007, indgået til Domstolen den 27. august 2007, i straffesagen anlagt af:

György Katz

mod

István Roland Sós,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), J. Klučka, P. Lindh og A. Arabadjiev,

* Processprog: ungarsk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. juni 2008,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Győrgy Katz ved ügyvéd L. Kiss

— Istvan Roland Sós ved ügyvéd L. Helmeczy

— den ungarske regering ved J. Fazekas, R. Somssich og K. Szíjjártó, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Troosters og B. Simon, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. juli 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2 og 3 i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager (EFT L 82, s. 1, herefter »rammeafgørelsen«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en straffesag anlagt af Győrgy Katz som subsidiært privat påtaleberettiget mod István Roland Sós for bedrageri.

Retsforskrifter

Unionsretlige bestemmelser

3 Følgende fremgår af rammeafgørelsens fjerde betragtning:

»Medlemsstaterne bør foretage en indbyrdes tilnærmelse af deres love og administrative bestemmelser i det omfang, der er nødvendigt for at sikre ofre for forbrydelser et højt beskyttelsesniveau, uanset i hvilken medlemsstat ofrene befinder sig.«

4 Rammeafgørelsens artikel 1 bestemmer, at der i rammeafgørelsen forstås ved:

»a) »offer«: en fysisk person, som har lidt skade, herunder fysisk eller psykisk skade, følelsesmæssige lidelser eller økonomisk tab, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov

[…]«

5 Rammeafgørelsens artikel 2 bestemmer:

»1. Hver medlemsstat sikrer, at ofrene har en reel og passende rolle i dets strafferetssystem. Hver medlemsstat gør fortsat sit yderste for at sikre, at ofre behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed under processen, og anerkender ofrenes legitime rettigheder og interesser navnlig i forbindelse med straffesager.

2. Hver medlemsstat sikrer, at særligt sårbare ofre kan få særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation.«

6 Rammeafgørelsens artikel 3 bestemmer:

»Hver medlemsstat sikrer ofres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser.

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at myndighederne kun afhører ofre i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen.«

7 Følgende fremgår af rammeafgørelsens artikel 5:

»Hver medlemsstat træffer i forhold til ofre, der optræder som vidne eller part i en straffesag, de nødvendige foranstaltninger med henblik på at reducere kommunikationsvanskelighederne mest muligt for så vidt angår ofrenes forståelse af eller deltagelse i de relevante dele af den pågældende straffesag i et omfang, der ligner omfanget af tilsvarende foranstaltninger, som træffes i forhold til tiltalte.«

8 Rammeafgørelsens artikel 7 bestemmer:

»Hver medlemsstat giver efter de relevante nationale bestemmelser ofre, der optræder som part eller vidne, mulighed for at få godtgjort de udgifter, de pådrager sig i forbindelse med deres påkrævede deltagelse i straffesagen.«

9 Ifølge orienteringen om Den Franske Republiks og Republikken Ungarns erklæringer om deres accept af EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser om de retsakter, der er omhandlet i artikel 35 i traktaten om Den Europæiske Union, offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 14. december 2005 (EUT L 327, s. 19), har Republikken Ungarn i medfør af artikel 35, stk. 2, EU erklæret, at den accepterer De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence i overensstemmelse med artikel 35, stk. 3, litra a), EU.

10 I medfør af den ungarske regerings beslutning (kormányhatározat) nr. 2088/2003 (V. 15.) af 15. maj 2003 vedrørende en erklæring om proceduren for indbringelse af præjudicielle spørgsmål for Domstolen »erklærer Republikken Ungarn i henhold til

artikel 35, stk. 2, EU, at den accepterer EF-Domstolens kompetence i overensstemmelse med artikel 35, stk. 3, litra b), EU«.

11 Ifølge orienteringen om Republikken Ungarns, Republikken Letlands, Republikken Litauens og Republikken Sloveniens erklæringer om deres accept af EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser om de retsakter, der er omhandlet i artikel 35 i traktaten om Den Europæiske Union, offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 14. marts 2008 (EUT L 70, s. 23), har Republikken Ungarn tilbagetrukket sin tidligere erklæring og »har erklæret, at den accepterer De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 35, stk. 2, og artikel 35, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union«.

Nationale bestemmelser

12 § 28, stk. 7, i lov nr. XIX af 1998 om strafferetsplejen (Büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény) bestemmer:

»Under overholdelse af de betingelser, som fastsættes i denne lov, rejser statsadvokaten tiltale og — med undtagelse af de sager, hvor der rejses privat påtale eller subsidiær privat påtale — fører påtalen ved retten eller træffer afgørelse om, at der skal ske mægling i sagen, eller om, at rejsningen af tiltale skal udsættes eller delvist opgives. Statsadvokaten kan frafalde eller modificere tiltalen. Han kan undersøge sagsakterne under retssagen. Han har kompetence til at fremsætte begæringer med hensyn til ethvert spørgsmål, som rejses i forbindelse med retsforhandlingerne.«

13 Samme lovs § 31, stk. 1, bestemmer:

Funktionen som statsadvokat i en straffesag kan ikke udøves af:

[…]

»b) den, der deltager eller har deltaget i straffesagen som […] offer, privat påtaleberettiget, subsidiært privat påtaleberettiget, civil part eller anmelder, eller som disses repræsentant eller enhver person, som er nærtstående til sådanne personer

c) den, der deltager eller har deltaget i straffesagen som vidne eller som ekspert eller sagkyndig

[…]«

14 Den nævnte lovs § 51, stk. 1, definerer et offer som en person, hvis rettigheder eller retmæssige interesser krænkes eller trues ved det strafbare forhold. I medfør af § 51, stk. 2, har offeret ret til:

»a) for så vidt andet ikke er bestemt i loven, at være til stede under retsforhandlingerne og at få adgang til de sagsakter, der vedrører ham

b) at fremsætte begæringer i en hvilken som helst fase af sagen og afgive udtalelser

c) at modtage oplysning fra retten, statsadvokaten og den for efterforskningen ansvarlige myndighed om sine rettigheder og pligter under straffesagen

d) at iværksætte appel eller kære i de i loven angivne tilfælde«.

15 Følgende fremgår af § 53, stk. 1, i lov nr. XIX af 1998:

»Offeret kan i de i denne lov omhandlede tilfælde overtage påtalen som subsidiær privat påtaleberettiget, når

a) statsadvokaten eller den for efterforskningen ansvarlige myndighed har afvist anmeldelsen eller standset yderligere efterforskningsskridt

b) statsadvokaten delvis har afstået fra at rejse tiltale

c) statsadvokaten har frafaldet tiltalen

d) statsadvokaten som resultat af efterforskningen ikke har konstateret et strafbart forhold, der skal forfølges ved offentlig påtale, og derfor ikke har rejst tiltale, eller — som resultat af den efterforskning, der blev iværksat i den privat forfulgte straffesag — ikke har overtaget den strafferetlige forfølgning

e) statsadvokaten under retsforhandlingerne har frafaldet tiltalen, fordi forseelsen efter hans opfattelse ikke begrunder en offentlig retsforfølgning.«

16 Nævnte lovs § 236 bestemmer:

»For så vidt loven ikke bestemmer andet, udøver den, der fører sagen i henhold til subsidiær påtale, under sagens behandling for retten en statsadvokats rettigheder, herunder også retten til at begære iværksættelse af tvangsindgreb, hvorved tiltalte frihedsberøves eller pålægges begrænsninger i sin personlige frihed. En subsidiært privat påtaleberettiget kan ikke begære ophævelse af forældremyndigheden, der tilkommer tiltalte.«

17 Samme lovs § 343, stk. 5, bestemmer:

»Den subsidiært påtaleberettigede kan ikke udvide tiltalen.«

Faktiske omstændigheder og det præjudicielle spørgsmål

18 I en straffesag, der føres ved Fővárosi Bíróság (retten i Budapest) af György Katz som subsidiært privat påtaleberettiget mod István Roland Sós, er sidstnævnte tiltalt for at have begået bedrageri som omhandlet i § 318, stk. 1, i den ungarske straffelov (Büntető törvénykönyv) og for at have påført György Katz betydelig skade som omhandlet i § 318, stk. 6, litra a). Denne sag er blevet anlagt som følge af en beslutning fra statsadvokaten om i samme sag at standse yderligere efterforskningsskridt.

19 Fővárosi Bíróság har forklaret, at straffesagen, som er blevet rejst i form af en subsidiær privat påtale, udgør en særlig iværksættelse af strafferetlig forfølgning, som er fastsat i de ungarske strafferetsplejeregler. Foruden en retsforfølgning indledt efter tiltale rejst af statsadvokaten er det i henhold til ungarsk ret tilladt for et offer for visse mindre forbrydelser at rejse påtale: Der er tale om en »privat påtale« (»magánvád«). Den i tvisten i hovedsagen omhandlede »subsidiære private påtale« (»pótmagánvád«) er en tredje form for strafferetlig forfølgning, som gør det muligt for offeret for et strafbart forhold at tage skridt, navnlig når statsadvokaten vælger at opgive den påtale, som han har rejst. En privat påtale og en subsidiær privat påtale må ikke forveksles med, at en person indtræder i en straffesag som privat part.

20 György Katz' begæring om, at han som offer kan indkaldes og afgive forklaring som vidne i forbindelse med den pågældende subsidiære private påtale, blev påkendt af Fővárosi Bíróság, som traf endelig afgørelse om fremlæggelse af dette bevis, hvilket den afviste.

21 György Katz har under sagen for den forelæggende ret gjort gældende, at den forelæggende ret ved at nægte at lade den krænkede part, som også er påtaleberettiget i sagen, afgive forklaring som vidne, har tilsidesat principperne om en retfærdig rettergang og en processuel ligestilling, der er knæsat i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som blev undertegnet den 4. november 1950 i Rom (herefter »EMRK«). Han har desuden anført,

at hans rettigheder allerede under efterforskningen er blevet tilsidesat, henset til, at den for efterforskningen ansvarlige myndighed ikke har overholdt sin forpligtelse til at oplyse faktum, mens retsinstituttet den subsidiære private påtale netop tilsigter at afbøde denne situation, således at man takket været en vidneforklaring fra offeret, som selv optræder under sagen, kan nå frem til sandheden, og sidstnævnte kan få oprejsning for den lidte skade. I modsat fald vil offeret ifølge Győrgy Katz stilles ringere end den tiltalte.

22 Under et senere retsmøde ved den nævnte ret, som fandt sted den 6. juli 2007, genåbnede denne efterforskningen. Den anførte, at selv om § 236 i lov nr. XIX af 1998 om strafferetsplejen fraviger forbuddet mod, at en subsidiært privat påtaleberettiget udøver funktionen som statsadvokat, er der ingen bestemmelser i samme lov, som fraviger forbuddet i nævnte lovs § 31, stk. 1, hvorefter et vidne ikke kan udøve funktionen som statsadvokat. Fővárosi Bíróság har heraf udledt, at en subsidiært privat påtaleberettiget ikke kan afgive forklaring som vidne i forbindelse med en straffesag. Hvad angår en privat påtale indeholder den omhandlede lov en bestemmelse, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at den private påtaleberettigede kan afgive forklaring som vidne. Selv om en privat påtale og en subsidiær privat påtale uden tvivl er af lignende art, kan de samme regler imidlertid ikke anvendes på disse to forskellige former for procedurer i mangel af en adgang til henvisning mellem disse to former for påtale.

23 Fővárosi Bíróság har bemærket, at den ungarske lovgiver selv har erkendt, at retsinstituttet den subsidiære private påtale er et vigtigt middel, som gør det muligt at opveje en manglende handling fra de judicielle myndigheders side. Der hersker heller ikke tvivl om, at dette retsinstitut indebærer, at offeret gives en reel mulighed for via en foreskreven procedure at opnå en retsafgørelse. Det kan imidlertid være svært, hvis ikke umuligt, at opnå et sådant resultat, hvis offeret, som udøver funktionen som subsidiært privat påtaleberettiget, ikke har mulighed for at afgive forklaring som vidne, og hvis sidstnævnte ikke kan fremlægge beviser i form af sin egen forklaring, idet det oftest er offeret, som har kendskab til de faktiske forhold, som der skal føres bevis for.

24 Samtidig må det imidlertid anerkendes, at den subsidiært private påtaleberettigede, som besidder de kompetencer, som tillægges statsadvokaten, har ganske betydelige rettigheder. Henset til, at han har kompetence til at fremsætte begæringer, har han

mulighed for at fremlægge beviser. Ligeledes har han mulighed for at fremkomme med udtalelser.

25 Fővárosi Bíróság rejser spørgsmål med hensyn til rækkevidden af begreberne en »reel og passende« rolle for ofrene og ofrenes »mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser«, som fastsat i rammeafgørelsens artikel 2, henholdsvis artikel 3, og rejser spørgsmålet, om dette omfatter muligheden for, at den nationale ret kan lade offeret for et strafbart forhold afgive forklaring som vidne i en sag, der føres efter subsidiær privat påtale.

26 Fővárosi Bíróság, der træffer afgørelse i første instans, har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal [rammeafgørelsens] artikel 2 og 3 […] fortolkes således, at det skal sikres, at den nationale ret også i en straffesag, der forfølges i henhold til en subsidiær privat påtale, kan lade offeret afgive forklaring som vidne?«

Formaliteten

27 Som det fremgår af denne doms præmis 10, har Republikken Ungarn ved regeringsbeslutning nr. 2088/2003 af 15. maj 2003 erklæret, at den accepterer Domstolens kompetence til at træffe afgørelse i sager vedrørende gyldigheden og fortolkningen af de akter, som er omhandlet i artikel 35 EU i henhold til den fremgangsmåde, som er fastsat i artikel 35, stk. 3, litra b), EU. Det er ubestridt, at den foreliggende forelæggelsesaf-

gørelse er blevet indgivet i overensstemmelse med denne erklæring, således at Fővárosi Bíróság henhører under de retter, som har kompetence til at forelægge Domstolen spørgsmål i medfør af artikel 35 EU.

28 Det er den ungarske regerings opfattelse, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke desto mindre skal afvises, idet den er hypotetisk. Fővárosi Bíróság har med urette hævdet, at det i henhold til ungarsk ret ikke er tilladt for en subsidiært privat påtaleberettiget at afgive forklaring som vidne i en straffesag. Denne regering har til støtte for sin argumentation navnlig henvist til udtalelse nr. 4/2007 fra Legfelsöbb Bíróság (Ungarns Højesteret), afdelingen for straffesager, hvoraf fremgår, at »der ikke er noget juridisk til hinder for i en straffesag at afhøre offeret, som har status som subsidiært privat påtaleberettiget, som vidne«. Győrgy Katz er ligeledes af den opfattelse, at der ikke hersker nogen tvivl om, at det i medfør af ungarsk ret er tilladt for en subsidiært privat påtaleberettiget at afgive forklaring som vidne i straffesagen.

29 Det bemærkes, at i medfør af artikel 46, litra b), EU finder bestemmelserne i EF-traktaten om Domstolens kompetence samt udøvelsen af denne kompetence, herunder artikel 234 EF, anvendelse på bestemmelserne i EU-traktatens afsnit VI på de betingelser, der er fastsat i artikel 35 EU. Det følger heraf, at den i artikel 234 EF fastsatte ordning kan finde anvendelse på Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU på de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse (jf. navnlig dom af 12.8.2008, sag C-296/08 PPU, Santesteban Goicoechea, Sml. I, s. 6307, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

30 I lighed med, hvad der gælder i henhold til artikel 234 EF, er en præjudiciel forelæggelse for Domstolen i henhold til artikel 35 EU betinget af, at den nationale ret »skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom«, hvorfor Domstolens praksis vedrørende formaliteten med hensyn til præjudicielle spørgsmål, forelagt i henhold til artikel 234 EF, i princippet kan overføres på anmodninger om præjudicielle afgørelser, der er forelagt Domstolen i medfør af artikel 35 EU (jf. navnlig dom af 28.6.2007, sag C-467/05, Dell'Orto, Sml. I, s. 5557, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det følger heraf, at den formodning om relevans, som er knyttet til spørgsmål, der forelægges af nationale domstole til præjudiciel afgørelse, kun kan afvises i helt særlige tilfælde, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af de EU-retlige bestemmelser i spørgsmålene savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter, eller Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål. Bortset fra sådanne tilfælde er Domstolen principielt forpligtet til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål, der vedrører fortolkningen af de retsakter, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, EU (Dell'Orto-dommen, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

32 Som det fremgår af denne doms præmis 18-25, angiver forelæggelsesafgørelsen de væsentligste faktiske omstændigheder, som ligger til grund for tvisten i hovedsagen, samt de bestemmelser i den anvendelige nationale ret, som er direkte relevante, og den angiver udtrykkeligt årsagerne til, at den forelæggende ret ønsker en fortolkning af rammeafgørelsen såvel som forbindelsen mellem sidstnævnte og den nationale lovgivning, som finder anvendelse i sagen.

33 I modsætning til hvad den ungarske regering har gjort gældende, er det ikke åbenbart, at det i hovedsagen stillede problem er af hypotetisk art, om ikke af anden grund, så fordi det er ubestridt, at den forelæggende ret har afvist begæringen fra Győrgy Katz om at afgive forklaring som vidne i forbindelse med den i hovedsagen omhandlede subsidiære private påtale med den begrundelse, at der i henhold til ungarsk ret ikke findes nogen ret til at afgive forklaring som vidne i en sådan situation.

34 Desuden tilkommer det ikke Domstolen inden for rammerne af en anmodning om præjudiciel afgørelse at udtale sig om fortolkningen af nationale bestemmelser eller at afgøre, om den af den forelæggende ret anlagte fortolkning er korrekt (jf. navnlig for så vidt angår artikel 234 EF dom af 14.2.2008, sag C-244/06, Dynamic Medien, Sml. I, s. 505, præmis 19).

35 Det præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares.

36 Derimod bør begæringen fra Győrgy Katz om, at Domstolen udvider det forelagte spørgsmål, således at det også undersøges, om rammeafgørelsen indebærer, at der skal indrømmes den subsidiært privat påtaleberettigede visse undersøgelsesbeføjelser, som tilkommer den offentlige anklagemyndighed i henhold til ungarsk ret, ikke efterkommes.

37 Det følger således af artikel 35 EU, at det tilkommer den nationale ret og ikke parterne i hovedsagen at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål. Retten til at bestemme, hvilke spørgsmål der skal forelægges Domstolen, tilkommer således alene den nationale ret, og parterne kan ikke ændre deres indhold (jf. Santesteban Goicoechea-dommen, præmis 46).

38 En besvarelse af de af Győrgy Katz stillede spørgsmål ville desuden være i strid såvel med Domstolens opgaver i henhold til artikel 35 EU som med Domstolens forpligtelse til at give medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter mulighed for at afgive indlæg i henhold til artikel 23 i statutten for Domstolen, når henses til, at det i henhold til sidstnævnte bestemmelse kun er forelæggelsesafgørelserne, der meddeles de pågældende parter (Santesteban Goicoechea-dommen, præmis 47).

Om det præjudicielle spørgsmål

39 Det er ubestridt, at en person, som befinder sig i den situation, som Győrgy Katz befinder sig i, er et offer som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), hvorefter et offer er en fysisk person, som har lidt en skade, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov.

40 Som det fremgår af rammeafgørelsens artikel 5 og omfatter rammeafgørelsen offerets situation, uanset om offeret optræder som vidne eller part i sagen.

41 Der er ingen bestemmelser i rammeafgørelsen, som tilsigter at udelukke en situation, hvor offeret, som i hovedsagen, i forbindelse med en straffesag udøver funktionen som anklager i stedet for den offentlige myndighed, fra afgørelsens anvendelsesområde.

42 Det fremgår af rammeafgørelsens fjerde betragtning, at ofre for en straffelovsovertrædelse skal gives et højt beskyttelsesniveau.

43 I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, sikrer hver medlemsstat, at ofrene har en reel og passende rolle i dens strafferetssystem og anerkender ofrenes legitime rettigheder og interesser, navnlig i forbindelse med straffesager.

44 Rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, fastsætter i generelle termer, at medlemsstaterne sikrer ofres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser.

45 Det følger heraf, at selv om et offer, som optræder som subsidiært privat påtaleberettiget, kan påberåbe sig en status som offer som fastsat i rammeafgørelsen, indeholder hverken artikel 3, stk. 1, eller nogen andre bestemmelser i rammeafgørelsen nogen præcisering af, hvilke regler der finder anvendelse på ofre i forbindelse med straffesager.

46 Det må derfor konstateres, at rammeafgørelsen, som pålægger medlemsstaterne på den ene side at sikre ofrene et højt beskyttelsesniveau samt en reel og passende rolle i deres strafferetssystem og på den anden side at anerkende sidstnævntes rettigheder og legitime interesser og at sikre deres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser, giver medlemsstaterne et bredt skøn med hensyn til den konkrete fremgangsmåde for virkeliggørelse af disse mål.

47 Med henblik på at undgå, at rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, for en stor del fratages sin effektive virkning, og at forpligtelserne i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, tilsidesættelses, må disse bestemmelser imidlertid under alle omstændigheder indebære, at offeret kan afgive et udsagn i forbindelse med straffesagen, og at dette udsagn kan indgå som bevis.

48 Det bemærkes, at rammeafgørelsen skal fortolkes således, at de grundlæggende rettigheder respekteres, herunder navnlig retten til en retfærdig rettergang som omhandlet i EMRK's artikel 6 (jf. bl.a. dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 59).

49 Det påhviler således den forelæggende ret særligt at sikre sig, at den anvendte fremgangsmåde for bevisoptagelsen i forbindelse med straffesagen i sin helhed ikke krænker retten til en retfærdig rettergang som omhandlet i EMRK's artikel 6, således som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (jf. navnlig dom af 10.4.2003, sag C-276/01, Steffensen, Sml. I, s. 3755, præmis 76, og Pupino-dommen, præmis 60).

50 Under disse omstændigheder skal det forelagte spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 2 og 3 skal fortolkes således, at de ikke indeholder nogen forpligtelse for en national domstol til at tillade et offer for et strafbart forhold at afgive forklaring som vidne i forbindelse med en subsidiær privat påtale som den i hovedsagen

omhandlede. I mangel af en sådan mulighed skal offeret imidlertid have tilladelse til at afgive et udsagn, der kan indgå som bevis i sagen.

Sagens omkostninger

51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 2 og 3 i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at de ikke indeholder nogen forpligtelse for en national domstol til at tillade et offer for et strafbart forhold at afgive forklaring som vidne i forbindelse med en subsidiær privat påtale som den i hovedsagen omhandlede. I mangel af en sådan mulighed skal offeret imidlertid have tilladelse til at afgive et udsagn, der kan indgå som bevis i sagen.

Underskrifter